

— Туй то! Сега, татко, да става каквото ще! Омръзна ми да гледамъ тия звѣрове! Не стига, че нась мжчатъ, ами и децата. . .

— Не приказвай сега! — сопна се старецътъ. — Бѣгай на тавана, па довечера ще му мислимъ.

Тома ловко се покачи на тавана и тъкмо на време, защото баща му едва успѣ да затвори тайната вратичка, и въ дюкяна влѣзе каймакамина, придруженъ отъ нѣколко заптиета.

Тома се сгуши въ тъмното и се послуша.

— Браво, чорбаджи Ангеле, — крещѣше долу каймакаминътъ. — Добъръ синъ си хранилъ! Видѣ ли, какво е направилъ?

— Видѣхъ.

— Е, захвалвашъ ли му?

— Нѣма за какво да му захвалямъ, — спокойно отвърна старецътъ. — Ала и онова куче, какво то търсѣше — намѣри!

— Тѣй, а? — изрева турчинътъ. За една детска играчка убилъ единъ правовѣренъ! Сега разбрахъ!

И бащата комита и синътъ такъвъ!

— Жалъ ми е, че нѣмамъ стотина такива синове, — отвърна рѣзко чорбаджи Ангелъ и добави:

— Хайде, вършете си работата и не ми досаждайте!

Каймакаминътъ изрѣмжа нѣщо неразбрано. Той знаеше, че чорбаджи Ангелъ е приятелъ на пашата отъ Плѣвенъ, а последниятъ не би позволилъ да му сторятъ най-малко зло.

— Претърсете навсѣкжде, — заповѣда той на заптиетата и вече по-кротко запита стареца:

— Кжде е сина ти, чорбаджи?

— Избѣга нагоре по рѣката.

Тома не смѣше да мръдне. Той задържаше дори дѣха си. И все пакъ му бѣше весело, защото баща му не го осжждаше за неговата смѣла и страшна постѣпка.

Когато каймакаминътъ излѣзе изъ дюкяна, Тома се почувствува по-спокоенъ и се помъчи да се разположи по-удобно въ тѣсния си тъменъ затворъ. Той протегна ръце, за да опипа наоколо си, и нададе глухъ, сподавенъ викъ. Бѣ напипалъ нѣкакъвъ човѣкъ.

Тома се вцепени отъ изненада, но докато се опомни, неизвестниятъ затвори устата му съ дланъ и прошепна на ухото му:

— Нито звукъ! — или и двамата сме загубени!

— Кой си? — попита Тома.

— Мълчи! Азъ съмъ гостъ на баща ти!